

Ontvoering in Phoenix

Ontvoering in Phoenix

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Uitgeverij Brave New Books
Herschreven editie
Omslag boek: ontwikkeld met AI
ISBN: 9789465466545
© 2026 Francisca Oosterhuis

Dit boek is een fictiewerk. Alle verwijzingen naar historische gebeurtenissen, echte mensen of echte plaatsen worden fictief gebruikt. Andere namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was een treurige dag op de Stryder Ranch.

De regen viel niet zomaar uit de lucht; hij sloeg neer alsof de hemel al dagenlang iets probeerde uit te wissen. Dikke druppels tikten tegen de ramen van het farmhuis, gleden in onregelmatige stromen over het glas en vervormden het uitzicht op de modderige binnenplaats. Daar waar normaal stof opwaaide onder paardenhoeven en cowboys hun stemmen over het erf lieten klinken, lag nu alles stil. De wereld was veranderd in een grauwe massa van water, wind en donkere wolken. Rylan Stryder zat in de woonkamer met zijn elleboog op de armleuning en zijn kin tegen zijn hand. Zijn donkerbruine ogen staarden naar buiten, maar eigenlijk zag hij weinig. Alleen regen. Modder. De omheining die vaag zichtbaar was door de nevel. De stal, waarvan het dak kraakte onder de harde windstoten.

Hij haatte nietsdoen. Niet omdat hij geen geduld had. Rylan had meer geduld dan de meeste mannen op de ranch. Hij kon urenlang in het zadel zitten zonder te klagen. Hij kon wachten op het juiste moment om een verdacht spoor te volgen. Hij kon luisteren naar een leugenaar tot die zichzelf tegensprak.

Maar dit was anders. Dit was gedwongen stilstand. Dit was wachten zonder doel. En wachten zonder doel gaf zijn gedachten te veel ruimte. Zijn blik gleed naar de stal.

Storm stond daarbinnen. Zijn trouwe paard. Grijsblauwe vacht, donkergrijze manen en ogen die in het juiste licht bijna donkerblauw leken. Een dier met kracht in elke spier en vertrouwen in elke beweging. Rylan had het één keer gewaagd om met hem naar buiten te gaan, ondanks de storm. Niet ver. Alleen om te kijken of het pad naar de weide nog begaanbaar was.

Dat was een vergissing geweest. Storm was nog maar net op gang gekomen toen zijn hoeven weggleden in de zuigende modder. Rylan had de spanning direct door het lichaam van het dier voelen trekken. Eén verkeerde stap. Eén onverwachte ruk van de wind. Eén moment van koppigheid, en Storm had zijn been kunnen breken.

Rylan was onmiddellijk omgekeerd. Hij kon veel verdragen, maar niet dat een dier gewond raakte door zijn eigen onrust.

Sindsdien zat hij binnen.

Zijn broer Sam zat schuin tegenover hem, zwijgend zoals alleen Sam kon zwijgen. Niet ongemakkelijk. Niet afwezig. Maar alsof hij luisterde naar iets wat niemand anders kon horen. De vlammen in de haard wierpen warme tinten over zijn gezicht, maar konden de gespannen ernst rond zijn ogen niet helemaal verzachten.

Hun moeder bewoog ergens verderop in huis. Af en toe klonk het zachte geluid van servies, een kastdeur, een voetstap over de houten vloer. Normaal gaf dat Rylan rust. Het vertrouwde ritme van thuis.

Vandaag maakte het de stilte alleen maar zwaarder.

Loena zou dit hebben doorbroken. Die gedachte kwam zo plotseling dat zijn kaak zich aanspande.

Loena Knight. Zijn beste vriendin. De vrouw die de Stryder Ranch bijna net zo goed kende als hijzelf. De vrouw die zich niet liet vertellen wat ze wel of niet kon, die te paard reed alsof ze met het dier vergroeid was, en die zelfs de meest sombere dag lichter kon maken met één scherpe opmerking of een blik vol ondeugende uitdaging.

Ze was al een paar weken in Phoenix om haar ouders te bezoeken.

Nog één week, hield Rylan zichzelf voor.

Nog één week en dan zou ze terugkomen. Dan zou er weer gelach door het farmhuis klinken. Dan zou Storm in de verte hinniken wanneer Blitz het erf op kwam, die glanzend bruine hengst van Loena met zijn zwarte manen en trotse houding. Dan zou Loena haar hoed afzetten, haar lange zwarte haar over haar schouder gooien en doen alsof ze niet had gemerkt dat iedereen haar gemist had.

Maar Rylan had haar gemist. Meer dan hij hardop zou toegeven.

Niet op een manier die hij gemakkelijk kon uitleggen. Loena was zijn beste vriendin. Zijn vertrouweling. Iemand die zonder veel woorden begreep wanneer hij iets wegstopte. Ze wist wanneer ze hem moest laten zwijgen en wanneer ze hem juist moest uitdagen. Bij haar hoefde hij niet altijd de sterke te zijn, al probeerde hij dat meestal alsnog.

Met Loena in huis voelde zelfs stilte minder zwaar.

Nu voelde het farmhuis te groot.

Sam kwam plotseling overeind.

De beweging trok Rylan uit zijn gedachten. Zijn broer zette een paar stappen naar het raam, draaide zich om en liep weer terug. Daarna nog eens. Rusteloos. Maar niet zomaar verveeld, zoals Rylan zelf was. Er zat iets anders in zijn houding. Iets scherps. Iets wat onder zijn huid leek te trekken.

Rylan kende dat gedrag.

Sam voelde iets.

Hij zei nog niets. Dat deed hij zelden meteen. Sam was geen man die zijn gedachten zomaar op tafel gooide. Hij droeg ze eerst een tijdje met zich mee, woog ze, voelde of ze klopten. Soms ergerde Rylan zich daaraan. Niet omdat hij zijn broer niet vertrouwde, maar omdat Sam vaak gelijk had op momenten waarop Rylan liever had gehad dat hij ongelijk had.

Rylan liet hem even lopen.

De regen sloeg harder tegen de ramen. De wind joeg langs het huis en liet ergens boven hen een balk zacht kreunen. Sam bleef ijsberen.

Uiteindelijk kon Rylan het niet langer aanzien.

“Wat is er?”

Sam bleef staan. Een paar seconden zei hij niets. Hij keek niet naar Rylan, maar naar buiten. Naar de regen. Naar het erf. Naar iets wat er niet was, maar wat hij blijkbaar toch voelde.

“Er is iets mis,” zei hij toen.

Rylan ging langzaam rechter zitten. De verveelde houding verdween uit zijn lichaam alsof iemand een mes langs een touw had gehaald.

“Is het je zesde zintuig?”

Sam antwoordde niet.

Dat hoefde ook niet.

Het zwijgen van zijn broer was antwoord genoeg.

Rylan voelde iets kouds door zijn borst trekken. Niet angst. Niet meteen. Eerder het begin ervan. Dat eerste donkere vermoeden dat zich nog niet laat grijpen, maar al wel aanwezig is.

“Wát is er mis?” vroeg hij.

Sam haalde langzaam adem. Zijn hand gleed kort langs zijn kaak, alsof hij de juiste woorden zocht.

“Dat weet ik niet.” Zijn stem was laag. “Ik voel alleen dat er iets mis is.”

Rylan keek hem strak aan.

Hij wilde aandringen. Hij wilde details. Een richting. Een naam. Iets tastbaars. Rylan hield van feiten. Van sporen in de modder. Van een patroon in iemands verhaal. Van de manier waarop een paard nerveus werd voordat een slang zichtbaar was. Maar dit soort dingen had geen vorm. Geen geur. Geen duidelijke aanleiding.

En toch wist hij dat hij Sam serieus moest nemen.

Sam voelde dingen aan die anderen misten. Soms was het alleen intuïtie. Soms meer dan dat. Rylan had nooit precies willen benoemen wat het was, omdat een deel van hem niet hield van zaken die hij niet

kon verklaren. Maar hij had te vaak gezien dat Sam iets wist vóórdat de rest van hen het zag.

Er was iets mis.

Rylan keek weer naar buiten.

Loena.

De gedachte kwam sneller dan hij wilde. Hij duwde hem weg. Niet alles draaide om haar. Niet elk onheil vond vanzelf de mensen die hij wilde beschermen. Maar zijn lichaam luisterde niet naar zijn verstand. Er ontstond een spanning tussen zijn schouderbladen, laag en scherp.

Hij zei niets meer.

Als Sam wist wat er speelde, zou hij het zeggen. Tot die tijd had Rylan niets dan regen, stilte en zijn eigen onrust.

En dat was gevaarlijk.

Hij stond op.

“Ik zet koffie.”

Het was geen mededeling die om antwoord vroeg. Het was een uitweg. Iets om te doen met zijn handen. Iets gewoons in een uur dat plotseling minder gewoon voelde.

In de keuken was het koeler dan bij de haard. Rylan pakte de koffiepot, vulde hem en zette alles klaar met dezelfde zorgvuldige bewegingen die hij gebruikte wanneer hij zijn revolver schoonmaakte. Handelen hielp. Handelen hield hem bij zichzelf.

Langzaam begon het apparaat te pruttelen.

Hij boog iets voorover en staaarde ernaar.

Het duurde veel te lang.

Zijn gedachten gleden terug naar Loena, hoe ze de laatste ochtend voor haar vertrek nog bij de stal had gestaan, één hand op Blitz' hals, haar blauwe ogen helder onder de rand van haar hoed. Ze had gedaan alsof ze alleen haar ouders ging bezoeken en over een paar weken weer terug zou zijn. Simpel. Gewoon. Maar zelfs toen had er iets in haar blik gelegen. Iets wat Rylan niet goed had kunnen plaatsen.

Of verbeeldde hij zich dat nu?

Dat was het vervelende aan onrust. Achteraf leek alles een voorteken. Toen de koffie eindelijk klaar was, schonk hij twee koppen in. Hij liep terug naar de woonkamer en gaf Sam er één. Hun vingers raakten elkaar kort bij het aannemen van de mok. Sam keek hem aan.

Heel even hoefden ze niets te zeggen.

Rylan nam weer plaats en dronk een flinke slok. De hitte beet aangenaam in zijn keel en borst.

“Dat doet me goed,” mompelde hij.

Sam knikte slechts.

Een tijdje zaten ze zo. Twee broers in een huis dat te stil was. Buiten bleef de storm woeden. Af en toe rolde er donder over de vlakke, ver weg nog, maar zwaar genoeg om de ramen licht te laten trillen.

Toen verstijfde Sam.

Rylan zag het meteen.

Zijn broer draaide zijn hoofd naar het raam.

“Daar komt een paard met wagen aan.”

Rylan zette zijn kop met een harde tik neer en stond op. Hij liep naar het raam, kneep zijn ogen samen en keek door het water dat over het glas stroomde.

Eerst zag hij niets.

Alleen regen.

Toen bewoog er iets in de verte.

Een donkere vorm, half opgeslokt door modder en nevel. Een paard.

Een wagen. Het geheel kwam langzaam dichterbij, moeizaam, alsof elke meter strijd kostte.

Wie was er wanhopig genoeg om met dit weer de weg op te gaan?

Of bang genoeg?

“Kom op, Sam,” zei Rylan. “Laten we kijken wie het is en of we kunnen helpen.”

Ze grepen hun jassen, maar het maakte weinig verschil. Zodra ze de deur openden, sloeg de regen hen tegemoet als een muur. De kou beet direct door Rylans kleding heen. Wind rukte aan zijn hoed en trok water langs zijn nek. Binnen enkele tellen was hij doorweekt.

Hij schonk er geen aandacht aan.

Samen met Sam ploeterde hij door de modder. Hun laarzen zakten diep weg. Het erf was veranderd in een glibberige massa die aan hen trok alsof de grond hen wilde tegenhouden.

De wagen kwam tot stilstand. Een man stapte van het paard af. Zijn jas droop van het water. Zijn hoed hing laag over zijn gezicht en zijn schouders stonden krom van kou en vermoeidheid.

Toch herkende Rylan hem meteen.

“Sheriff Grimson!” riep hij boven het geweld van de wind uit. “Wat brengt u hier?”

De sheriff keek op. Zijn gezicht was bleek van de kou, zijn snor nat en donker tegen zijn huid. Toch stak hij zijn hand uit, stevig als altijd.

Rylan schudde hem. Daarna Sam.

“Laten we naar binnen gaan,” zei Grimson schor.

Rylan hoorde genoeg aan zijn stem. Dit was geen gewoon bezoek.

Ze haastten zich terug naar het farmhuis. Mrs. Stryder stond al in de hal, haar gezicht bezorgd, een doek in haar handen.

“Kom snel binnen,” zei ze. “Jullie zijn doornat.”

Ze nam de situatie in zich op met één blik, zoals moeders dat konden.

Ze vroeg niet meteen wat er aan de hand was. Niet omdat ze het niet wilde weten, maar omdat ze eerst zag wat nodig was.

Warmte.

Droge dekens.

Koffie.

Ze leidde hen naar de woonkamer en stookte het vuur hoger op. De vlammen likten gretig langs het hout en wierpen dansend licht over de natte vloerplanken. Rylan, Sam en de sheriff gingen dicht bij de haard zitten. Het water droop van hun jassen. Grimson rilde zo hevig dat de koperen gesp van zijn riem zacht tikte tegen de stoel.

Mrs. Stryder kwam terug met dikke dekens. Ze sloeg er één om de sheriff heen, gaf er één aan Sam en duwde de derde in Rylans handen.

“Niet koppig zijn,” zei ze toen hij wilde protesteren.

Rylan zweeg en nam de deken aan.

Even later bracht ze drie koppen hete koffie. De mannen dronken alsof ze warmte zelf naar binnen konden dwingen.

De stilte daarna was zwaar.

Rylan zat iets voorovergebogen, zijn handen om de mok, maar zijn ogen bleven op Grimson gericht. Hij wilde vragen stellen. Hij wilde weten waarom de sheriff door storm en modder naar de ranch was gekomen. Waarom hij een wagen had meegenomen. Waarom Sam net daarvoor had gevoeld dat er iets mis was. Maar hij wachtte.

Grimson had die tien minuten nodig om weer mens te worden. De kleur keerde langzaam terug in zijn gezicht, al bleef de ernst in zijn ogen onaangetast.

Toen zette de sheriff zijn kop neer.

“Ik ben zo snel als ik kon deze kant op gereden,” zei hij. Zijn stem brak de stilte als een barst in glas. “Vanmorgen vroeg ontving ik een brief.”

Rylan voelde Sam naast zich verstijven.

“Welke brief?” vroeg Rylan. “Wat stond erin?”

Grimson haalde een envelop uit zijn jas. Ondanks de regen was de envelop verrassend goed beschermd gebleven.

Wit papier. Een gouden rand.

Rylans adem stakte heel even.

Sam keek naar hem. Hun blikken vonden elkaar.

Die gouden rand betekende iets. Niet zomaar een brief. Niet zomaar een verzoek. Dit kwam van iemand met een hoge functie binnen het leger van Arizona.

En er was maar één man die zij kenden die zo'n brief zou sturen.

Shane Knight.

Loena's vader.

Oppergeneraal van Arizona's leger.

Rylans vingers sloten zich steviger om zijn mok. De hitte brandde tegen zijn huid, maar hij merkte het nauwelijks.

Grimson opende de envelop langzaam. Niet teatraal, al leek het bijna zo door de spanning in de kamer. Hij pakte twee brieven eruit. Eén was geopend. De andere zat nog dicht met een zegel.

Rylan zag het zegel. Onaangeraakt. Voor hem.

Hij wist het voordat Grimson iets zei.

Er was iets met Loena.

Niet denken. Nog niet invullen. Eerst luisteren.

Maar zijn hartslag had zich al versneld.

Grimson legde de gesloten brief op zijn knie en vouwde de andere open. "Ik was geloof ik net zo verbaasd als jullie nu," zei hij met een flauwe poging tot luchtigheid. "Ik had bijna de tweede brief geopend, maar besloot toch eerst de andere te lezen."

Mrs. Stryder stond bij de haard, haar handen tegen elkaar gedrukt.

"Wat staat erin geschreven?"

Grimson keek nog één keer naar Rylan. Daarna las hij voor.

Beste sheriff Grimson,

De tweede, gesloten brief is voor uw hulpsheriff Rylan Stryder.

U kent mij niet persoonlijk, maar uit de verhalen van mijn dochter kan ik ervan uitgaan dat ik op u kan rekenen, als ik u vraag deze envelop met de hoogste spoed naar mister Stryder te brengen.

Om redenen waar ik niet over kan uitweiden, kan ik u verder geen informatie verstrekken op dit moment. Ik hoop dat u mijn verzoek wilt inwilligen.

Hoogachtend,

Shane Knight, oppergeneraal.

Niemand sprak.

Alle geluiden leken zich terug te trekken tot alleen de regen overbleef.

Rylan keek naar de gesloten brief in Grimsons hand.

Loena had over hem verteld.

Dat detail raakte hem op een vreemde manier. Niet nu, zei hij tegen zichzelf. Niet hier. Niet terwijl de ernst van deze boodschap als een schaduw over de kamer hing.

Grimson overhandigde hem de tweede brief.

Het papier voelde zwaar aan, hoewel het dat niet was.

Rylan keek naar het zegel. Het was nog intact. Hij brak het open.

Zijn moeder bewoog iets dichterbij. Sam bleef doodstil.

Rylan vouwde de brief open en begon te lezen.

Met elke regel trok er iets in hem samen.

De kamer verdween naar de achtergrond. Het vuur werd een vage oranje gloed. De regen een doffe ruis. Hij las de woorden nogmaals, alsof ze daardoor minder waar zouden worden.

Maar dat deden ze niet.

Loena's moeder was drie dagen geleden in koele bloede vermoord.

Shane vroeg om zijn hulp. Niet alleen als hulpsheriff. Niet alleen als man die kon speuren, observeren en handelen. Maar als iemand die Loena vertrouwde. Iemand die haar misschien kon bereiken waar haar vader dat op dit moment niet kon.

Rylan voelde hoe zijn maag zich verstrakte.

Hij zag Loena voor zich. Niet zoals ze nu moest zijn, want dat beeld kon hij nauwelijks verdragen. Hij zag haar zoals hij haar kende: rechtop in het zadel, uitdagend, lachend, koppig, levend. Hij zag haar hand op Blitz' hals. Haar blauwe ogen. De manier waarop ze haar kin hief wanneer iemand haar onderschatte.

En daaronder, nu, moest verdriet zitten.

Een verdriet dat hij kende. Zijn eigen vader was jaren geleden omgekomen tijdens een overval. Midden op de dag. In het dorp. Geen afscheid. Geen waarschuwing. Alleen het bericht dat alles veranderde. Rylan had toen geleerd dat een leven in één ogenblik kon breken.

Hij had ook geleerd wat hij daarna deed.

Hij werd stil.

Hij werd sterker.

Hij werd verantwoordelijk.

Hij werd iemand die anderen beschermde, omdat hij niet had kunnen beschermen wie hij verloren had.

En nu was Loena ergens in Phoenix, met diezelfde breuk in haar borst. Alleen.

Nee. Niet alleen. Haar vader was daar. Blake en Austin waarschijnlijk ook. Misschien personeel. Misschien soldaten. Mensen genoeg. Maar verdriet kon een mens zelfs in een volle kamer alleen laten voelen. Sam keek naar hem. Rylan voelde die blik, zelfs zonder op te kijken. Zijn broer wist dat het menens was. Natuurlijk wist hij dat. Sam voelde de verandering in de lucht zoals paarden onweer voelden. "Doe toch niet zo geheimzinnig," zei Mrs. Stryder gespannen. "Vertel ons dan wat erin staat."

Rylan keek op.

Hij antwoordde haar niet meteen. Zijn blik ging naar Grimson.

"Waarom heeft u eigenlijk de paardenkar meegenomen?" vroeg hij. Zijn stem klonk kalm. Te kalm misschien. "U had hier veel sneller kunnen zijn zonder die kar."

Grimson leek verrast door de vraag, maar herstelde zich snel. "Omdat ik ervan uitging dat je op reis moest," zei hij. "Het klonk als een spoedgeval. En ik wist niet zeker of je met jouw eigen rijdier deze weersomstandigheden wilde trotseren."

Rylan knikte langzaam. Dat was verstandig gedacht.

Praktisch.

Noodzakelijk.

"U had gelijk," zei hij. "Het ziet er naar uit dat Sam en ik op reis moeten."

Sam keek hem direct aan. Er ging iets door zijn ogen. Geen angst. Geen weigering. Maar wel een pijnlijke helderheid.

"Wij kunnen niet allebei tegelijk gaan," zei Sam.

Rylan wist dat hij gelijk had.

De ranch lag stil door de storm, maar zodra het weer opklaarde, moest alles tegelijk gebeuren. Schade controleren. Dieren nakijken.

Omheiningen herstellen. Cowboys aansturen. Bill, Carter, Eli, Jason en Peter konden veel, maar na dagen storm moest iemand de leiding nemen. Iemand die het overzicht had.

Rylan haatte het dat Sam gelijk had.

"Nee," zei hij langzaam. "Dat zal niet gaan. Eén van ons moet eerst achterblijven om de cowboys aan te sturen zodra de storm eindelijk is overgewaaid."

Sam knikte. Zijn gezicht was rustig, maar Rylan kende hem beter dan dat. Achter die rust gebeurde van alles.

"Ik blijf," zei Sam.

Rylan wilde protesteren.

Niet omdat hij dacht dat Sam het niet kon. Sam kon het beter dan wie dan ook. Maar omdat hij wist wat het betekende om hem hier achter te laten. En omdat hij wist dat Sam Loena ook wilde zien.

Misschien meer dan hij ooit zou zeggen.

De naam van Loena viel niet tussen hen in, maar hij stond er wel.

Onuitgesproken. Zwaar. Sam had altijd anders naar haar gekeken, al had hij zichzelf wijsgemaakt dat niemand het zag. Rylan zag het.

Natuurlijk zag hij het. Hij was hulpsheriff, cowboy en broer. Hij zag wat mensen probeerden te verbergen.

Sam was verliefd op Loena. En Loena keek soms naar Sam alsof ze bij hem zachter werd dan bij de rest van de wereld.

Maar geen van beiden sprak het uit.

Niet nu. Misschien nog niet. Misschien durfden ze niet. Misschien paste het niet in een leven vol werk, gevaar en koppigheid.

Rylan zei niets over wat hij wist.

Sam zou hem haten als hij dat deed.

“Mister Knight heeft de brief specifiek aan jou geschreven,” zei Sam. “Jij moet gaan. Ik kan volgen zodra alles hier weer op de rit is.”

Zijn stem bleef beheerst, maar zijn hand sloot zich kort om de rand van zijn stoel.

Rylan zag het. Hij voelde het.

Dit kostte Sam meer dan hij liet merken.

Mrs. Stryder keek van de één naar de ander. Haar gezicht was bleek geworden.

“Wat is er aan de hand, Rylan?” vroeg ze. “Wat vraagt onze oppergeneraal van je?”

Rylan keek naar de brief in zijn hand.

De woorden leken in het papier gebrand.

Hij had vaker slecht nieuws gebracht. Als hulpsheriff had hij geleerd hoe je een gezicht strak hield wanneer je iemands wereld moest breken. Maar dit was zijn moeder. Dit was Sam. Dit was Loena.

Hij slikte. “Loena’s moeder is drie dagen geleden in koele bloede vermoord,” zei hij.

De stilte die volgde was dieper dan daarvoor.

Mrs. Stryder sloeg haar hand voor haar mond. Tranen vulden onmiddellijk haar ogen. “O, mijn hemel,” fluisterde ze. “Die arme meid.” Sam wendde zijn blik af.

Het was maar een kleine beweging, maar Rylan zag hoe hard het nieuws hem raakte. Alsof iemand hem in de borst had geslagen zonder

hem aan te raken. Sam stond op, liep naar het raam en keek naar buiten. Zijn rug was breed en recht, maar zijn schouders stonden net iets te gespannen.

Loena.

Rylan wist dat zijn broer haar naam dacht.

Hij dacht het zelf ook.

Mrs. Stryder kwam naar Rylan toe en legde haar hand op zijn arm.

Haar vingers waren warm, ondanks alles. "Je moet snel naar haar toe gaan," zei ze. Haar stem trilde. "Ze zal je nodig hebben."

Rylan knikte.

Hij wist het.

En toch drukte die zin zwaarder op hem dan de hele storm buiten.

Ze zal je nodig hebben.

Hij wilde nodig zijn. Hij wilde helpen. Hij wilde de schurken vinden die dit hadden gedaan. Hij wilde Loena beschermen tegen alles wat nog kwam met zo'n zwaar verlies.

Maar ergens, diep vanbinnen, wist hij ook dat dit niet iets was wat hij zomaar kon oplossen.

Je kon een moordenaar opsporen.

Je kon recht laten zegevieren.

Je kon een schuldige voor de rechter brengen of, als het moest, met brute kracht neerhalen voordat hij opnieuw toesloeg.

Maar je kon verdriet niet arresteren.

Je kon verlies niet ongedaan maken.

Dat besef maakte hem machtelozer dan hij wilde toegeven.

Grimson boog iets naar voren. "Ik kan je naar de Prescott brengen met mijn wagen," zei hij. "Dan kun je Storm meenemen. Vanaf daar kun je verder reizen zodra het mogelijk is."

Rylan keek hem aan. "Dat zou geweldig zijn."

Mrs. Stryder rechtte haar rug, alsof ze zichzelf dwong om te handelen in plaats van te huilen.

"Dan ga ik nu naar de keuken om een voedselpakket voor je klaar te maken."

Ze kneep nog één keer in Rylans arm. Daarna liep ze snel weg.

Toen ze verdwenen was, bleef er een andere stilte achter. Een stilte tussen mannen die wisten dat woorden weinig oplosten, maar toch iets moesten zeggen.

Sam draaide zich langzaam om.

"Wat gaan we nu doen?"

Rylan vouwde de brief zorgvuldig dicht. Niet omdat het nodig was, maar omdat zijn handen anders misschien zouden verraden wat er in hem omging.

“Precies wat we net besproken hebben,” zei hij. “Ik ga. Jij blijft hier. Zodra het weer opklaart, zet je de cowboys aan het werk. Bill kan de jongere mannen bij de stallen houden. Carter en Eli controleren de omheiningen zodra het veilig is. Jason en Peter kunnen met jou de schade rond de opslag nalopen. Als alles eenmaal loopt, kan Bill het eerst overnemen.”

Sam luisterde zonder hem te onderbreken.

Rylan ging verder. “Daarna kom je achter mij aan.”

Sam knikte langzaam.

“Tegen die tijd heb jij misschien al een aanwijzing.”

“Dat is de bedoeling.”

Maar Rylan wist dat dit meer was dan een onderzoek. Hij voelde het in de manier waarop Shane de brief had geschreven. In het feit dat hij niets had uitgelegd aan Grimson. In de haast. In de geheimhouding. Er lag iets onder deze moord.

Iets groters.

Maar wat dat was, wist hij niet.

De storm buiten leek plotseling minder toevallig. Alsof de natuur zelf zich had teruggetrokken achter een muur van water, wachtend op wat komen ging.

Sam kwam dichterbij. Hij bleef vlak voor Rylan staan.

“Je moet voorzichtig zijn.”

Rylan trok één wenkbrauw op. “Dat zeg jij tegen mij?”

Normaal had Sam misschien een kleine glimlach gegeven. Nu niet.

“Ik meen het.”

Rylan keek zijn broer aan.

Daar was het weer. Dat gevoel. Die onzichtbare spanning rond Sam, alsof hij ergens tegenaan leunde wat hij niet kon zien maar wel kon voelen.

“Wat voel je?” vroeg Rylan zacht.

Sam keek naar de brief in zijn hand. “Ik weet het niet precies.”

“Maar?”

Sam zweeg even. Toen zei hij: “Dit eindigt niet bij die moord.”

De woorden gleden koud door de kamer.

Grimson keek op.

Rylan voelde hoe de spieren in zijn kaak strak trokken.

“Nee,” zei hij uiteindelijk. “Dat denk ik ook niet.”

In de keuken rommelde Mrs. Stryder met pannen, papier en voorraadblikken. Het geluid was haast huiselijk. Bijna geruststellend. Maar niets voelde nog gewoon.

Rylan stond op. “Ik moet Storm klaarmaken.”

Sam liep meteen met hem mee.

Buiten sloeg de regen opnieuw tegen hen aan. De kou was scherper nu, of misschien voelde Rylan hem alleen beter omdat de warmte van de haard achter hem lag. Ze staken samen het erf over richting de stal. De modder zoog aan hun laarzen, maar Rylan bewoog vastberaden.

In de stal rook het naar hooi, leer, nat hout en paard. Storm hief zijn hoofd toen Rylan binnenkwam. Zijn oren draaiden naar voren. Een zacht gehinnik vulde de ruimte.

Rylan legde zijn hand op de hals van het dier. “Ik weet het,” mompelde hij. “Ik vind het ook geen goed weer.”

Storm blies warm tegen zijn mouw.

Sam liep naar de andere box, waar Chief rustig stond te wachten. De lichtbruine hengst keek op, zijn lichte manen warrig door de tocht die langs de staldeur kroop.

Een moment werkten de broers zwijgend naast elkaar. Rylan controleerde Storms benen, zijn hoeven, het tuig. Hij voelde de kracht onder de huid van het dier, de spanning, het vertrouwen. Storm was geen paard dat snel bang werd, maar zelfs hij leek te begrijpen dat dit geen gewone reis zou zijn.

Sam bleef bij de deur staan terwijl Rylan het zadel controleerde.

“Ze zal boos zijn,” zei Sam plotseling.

Rylan keek op. “Wie?”

Sam gaf hem een blik.

Rylan zuchtte zacht.

Loena.

Natuurlijk.

“Omdat ik kom?”

“Omdat iedereen denkt dat ze beschermd moet worden.”

Rylan trok het leer aan en controleerde de gesp.

“Ze moet ook beschermd worden.”

“Dat weet ik,” zei Sam. “Maar zij zal dat haten.”

Rylan kon daar niets tegenin brengen.

Loena zou rechtop gaan staan, haar blauwe ogen fel, haar kin omhoog. Ze zou zeggen dat ze geen breekbaar popje was. Dat ze zelf kon rijden, zelf kon schieten, zelf kon denken. En ze zou gelijk hebben.

Maar ook sterke mensen konden breken.

Dat was wat Loena misschien nog niet wilde weten.

Rylan streek met zijn hand over Storms hals. "Ik ga haar niet behandelen alsof ze zwak is," zei hij. "Maar ik laat haar ook niet alleen."

Sam keek naar hem. Er lag dankbaarheid in zijn ogen. En pijn. En iets wat hij snel weer verborg.

"Goed," zei hij.

Rylan wilde iets zeggen. Iets over Loena. Over wat Sam voelde. Over het feit dat hij niet hoefde te doen alsof dit hem minder raakte dan het deed.

Maar hij deed het niet.

Sommige waarheden waren nog te kwetsbaar om hardop te worden uitgesproken.

Ze keerden terug naar het huis. Mrs. Stryder stond klaar met een stevig ingepakt voedselpakket. Haar ogen waren rood, maar haar handen waren vastberaden. Ze duwde het pakket tegen Rylans borst.

"Brood, gedroogd vlees, wat appels, koffie en een stuk kaas," zei ze. "En ik heb extra doeken ingepakt. Je zult ze nodig hebben."

Rylan nam het aan. "Dank u, moeder."

Ze keek naar hem alsof hij nog steeds de jongen was die zijn vader had verloren en daarna te snel volwassen was geworden.

Toen trok ze hem tegen zich aan.

Rylan verstijfde eerst, uit gewoonte. Daarna sloeg hij zijn armen om haar heen. Hij voelde hoe klein ze even leek in zijn greep, hoe sterk en breekbaar tegelijk.

"Breng jezelf veilig terug," fluisterde ze.

"Dat doe ik."

Ze trok zich iets terug en keek hem streng aan door haar tranen heen.

"Beloof het niet als je het niet kunt waarmaken."

Een flauwe glimlach trok aan zijn mond. "Ik zal mijn best doen."

"Dat is beter."

Sam kwam naast hen staan.

Rylan keek naar zijn broer. Ze hadden nooit veel woorden nodig gehad. Hun band zat dieper dan dat. In gedeeld werk. Gedeeld verlies.

Gedeelde verantwoordelijkheid. In jaren waarin ze zonder hun vader

hadden geleerd hoe je een ranch staande hield en een gezin beschermdde.

Sam stak zijn hand uit.

Rylan pakte hem vast.

De handdruk was stevig. Maar daarna trok Sam hem kort tegen zich aan. Geen lange omhelzing. Geen groot gebaar. Alleen een korte, harde aanraking van broer tot broer.

“Vind de waarheid,” zei Sam zacht.

Rylan knikte bij zijn schouder.

“En jij houdt de ranch overeind.”

“Altijd.”

Toen liet Sam hem los.

Sheriff Grimson stond al bij de deur, zijn jas weer omgeslagen, zijn gezicht opnieuw voorbereid op de kou.

“Klaar?”

Rylan keek nog één keer de woonkamer rond. De haard. De stoelen. De ramen waar de regen nog altijd langs stroomde. Het huis dat hem normaal vasthield, maar hem nu moest laten gaan.

Daarna keek hij naar de brief in zijn hand.

Loena.

Hij stopte hem veilig weg.

“Klaar.”

Buiten wachtte de storm.

Rylan trok zijn hoed dieper over zijn gezicht en stapte naar buiten. De regen sloeg onmiddellijk tegen hem aan, fel en ijskoud. Storm werd naar de wagen geleid, onrustig maar gehoorzaam. Grimson controleerde het tuig, Sam hielp zwijgend mee.

Toen Rylan op de wagen klom, keek hij nog één keer achterom.

Zijn moeder stond in de deuropening. Sam stond naast haar, met de regen in zijn haar en een blik die verder reikte dan het erf.

Rylan hief kort zijn hand.

Sam deed hetzelfde.

Daarna zette de wagen zich in beweging.

De wielen sneden diep door de modder. De paarden trokken met gebogen halzen tegen de wind in. Het farmhuis werd langzaam kleiner achter hen, vervaagde achter regen en grijze nevel.

Rylan keek vooruit.

Ergens voorbij deze storm lag Phoenix.

Daar lag Loena.

Daar lag een dode moeder, een rouwende vader, een geheim dat Shane Knight niet op papier had durven zetten, en een vijand die waarschijnlijk dacht dat hij met moord kon weggkomen. Rylans hand gleed naar de plek waar zijn revolver zat. Zijn gezicht bleef kalm. Maar vanbinnen was er iets in beweging gekomen. Iets donkers. Iets vastberadens. Hij zou naar Loena gaan. Hij zou achterhalen wie dit had gedaan. En wie dacht dat hij haar kon breken, zou ontdekken dat sommige mannen niet schreeuwden wanneer ze woedend waren. Sommige mannen werden stil. En Rylan Stryder was doodstil toen de wagen de storm in reed.

Hoofdstuk 2

Het kostte Rylan veel meer tijd en moeite om in Phoenix aan te komen dan hij had verwacht.

Normaal gesproken duurde de reis iets minder dan drie dagen, maar de storm had zijn plannen volledig in de war gestuurd. De eerste dag had hij nauwelijks vooruitgang kunnen boeken. De wegen waren veranderd in modderstromen, rivieren waren buiten hun oevers getreden en meerdere keren had hij noodgedwongen moeten schuilen om Storm niet uit te putten.

Toch had hij doorgezet. Zoals altijd.

Opgeven was nooit een optie geweest voor een Stryder.

Nu, vier dagen nadat hij de ranch had verlaten, reed hij eindelijk de hoofdstad van Arizona binnen.

Phoenix leefde.

Dat was het eerste wat hem opviel.

Na dagen van verlaten wegen, eindeloze vlaktes en een voortdurende strijd tegen regen en wind voelde de stad bijna overweldigend. Overal klonken stemmen. Karren ratelden over de straatstenen. Handelaren riepen hun waren aan de man. Kinderen renden lachend tussen de mensenmassa door. Het leven ging hier gewoon verder.

Rylan trok onbewust zijn wenkbrauwen samen.

Hoe vreemd was dat eigenlijk?

Ergens voelde het bijna verkeerd.

Terwijl hij Storm inhield om een groep overstekende vrouwen voorbij te laten gaan, dwaalden zijn gedachten af naar het landhuis van de familie Knight.

Naar Shane.

Naar Loena.

Naar Sheila.

Zijn hand streek gedachteloos over Storms hals.

De hengst snoof zacht en draaide één oor naar achteren.

“Rustig maar, jongen.”

Maar eigenlijk sprak hij net zo goed tegen zichzelf.

Hij had de brief van Shane Knight inmiddels tientallen keren gelezen.

Elke keer bleef dezelfde zin in zijn hoofd hangen.

Loena's moeder is vermoord.

Zelfs nu voelde het nog onwerkelijk.

Sheila Knight dood.
Het klopte niet. Sommige mensen hoorden simpelweg niet te sterven.
Niet op die manier. Niet zij.
De herinnering kwam onverwacht terug.
Negen jaar geleden.
Hij was toen nog maar een jongen geweest.
Zijn vader had hem meegenomen naar Phoenix voor een bezoek aan
oppergeneraal Shane Knight.
Rylan zag het nog voor zich. Het grote huis. De geur van bloemen. De
zon die door de hoge ramen naar binnen viel. De warmte waarmee
Sheila Knight hen had ontvangen.
Ze was niet zomaar vriendelijk geweest. Ze had oprechte aandacht
gehad. Voor iedereen. Voor soldaten. Voor bedienden. Voor bezoekers.
Voor een verlegen jongen van zestien die nauwelijks wist hoe hij zich
moest gedragen tussen al die belangrijke mensen.
Ze had hem onmiddellijk op zijn gemak gesteld. Alsof hij familie was.
Rylan slikte.
Zijn blik gleed over de markt. Mensen lachten. Handelden.
Onderhandelden. Leefden.
Ze hadden geen idee. Waarschijnlijk wist bijna niemand wat zich
werkelijk achter de muren van het Knight-landgoed afspeelde.
Shane had niet voor niets zo geheimzinnig gedaan.
Zijn ogen dwaalden naar de hoger gelegen delen van de stad. Daar
verhieven de grote herenhuizen zich boven Phoenix als stille wachters.
Woningen van generaals. Politici. Invloedrijke zakenmensen. Mensen
met macht.
Tussen al die gebouwen lag ook het landhuis van de Knights.
Een wereld die totaal anders was dan de ranch.
En toch had Loena zich nooit thuis gevoeld in Phoenix.
Een glimlach verscheen op zijn gezicht. Dat was typisch Loena. Ze had
toegang tot meer rijkdom dan de meeste mensen ooit zouden zien.
Maar ze werkte liever op de ranch. Met modder aan haar laarzen. Met
wind door haar haar. Met een eigen inkomen dat ze zelf verdiende.
Ze wilde nooit afhankelijk zijn van iemand. Zelfs niet van haar vader.
Dat bewonderde hij aan haar. Misschien bewonderde hij wel meer aan
haar dan hij zichzelf wilde toegeven.
Rylan schudde die gedachte weg.
Niet nu.
Hij was hier voor een onderzoek.

Voor Shane.

Voor Loena.

Niet om na te denken over zaken waar hij toch geen woorden voor had. Storm zette zich weer in beweging. Behendig laveerde de hengst tussen wandelaars, karren en marktkooplieden door.

De grijsblauwe vacht glansde in het zonlicht.

Zelfs na de zware reis liep hij nog trots. Sterk. Net als altijd.

Nog geen tien minuten later verscheen het enorme landgoed van de familie Knight voor hem.

Het hoge ijzeren hek was indrukwekkend.

Maar vandaag viel iets anders meer op. Bewakers. Overal. Meer dan vroeger. Veel meer.

Rylan zag direct dat de beveiliging was opgeschroefd.

Twee mannen bij het hek.

Nog eens twee op de muren.

Patrouilles op het terrein.

Shane was bezorgd. En terecht.

Hij reed naar voren. Meteen stapte een bewaker naar voren. De man was groot, breedgeschouderd en zichtbaar alert. Zijn hand rustte dicht bij zijn revolver.

“Goedemiddag,” zei hij op zakelijke toon. “Wie bent u en wat zijn uw zaken hier?”

Rylan steeg rustig af. Zelfs na de lange reis bleef hij kalm. Dat was altijd al één van zijn grootste krachten geweest. Hij zette zijn hoed af. “Mijn naam is Rylan Stryder. Ik ben hier op uitnodiging van mister Knight.”

De reactie kwam onmiddellijk. De bewaker ontspande zichtbaar. “Ah. Mister Stryder.” Een glimlach verscheen op zijn gezicht. “We verwachtten u al.”

Hij maakte een klein gebaar naar de andere bewakers.

“Komt u binnen.”

Met een zwaar metalen geluid zwaaide het hek open.

Storm snoof zacht terwijl Rylan hem aan de teugel meevoerde.

Het binnenplein was minstens zo indrukwekkend als hij zich herinnerde. Een grote fontein stond midden op het terrein. Marmeren beelden sierden de paden. Perfect onderhouden bloemperken kleurden het landschap.

Maar ook hier zag hij veranderingen. Meer bewakers. Meer waakzaamheid. Meer spanning.

Het voelde minder als een thuis. Meer als een vesting.

Een jonge stalknecht kwam aanrennen.

“Kan ik hem van u overnemen, meneer?”

Rylan keek even naar Storm. De hengst schudde zijn manen. “Zorg goed voor hem.”

“Dat zal ik doen.”

Rylan gaf de teugel af. Storm keek hem nog even na voordat hij werd meegenomen richting de stallen.

Daarna volgde Rylan de bewaker naar het huis. Hoe dichterbij de voordeur kwam, hoe sterker een vreemd gevoel zich in zijn borst nestelde. Niet angst. Niet onzekerheid. Eerder een zwaar soort spanning.

Alsof hij op het punt stond een huis binnen te stappen dat hij kende, maar dat nooit meer hetzelfde zou zijn.

Want Sheila was er niet meer. Dat ene feit veranderde alles.

De bewaker opende de zware voordeur.

Warme lucht stroomde naar buiten.

Toch voelde het huis anders. Stiller. Alsof zelfs de muren rouwden.

De man ging rechtop staan. Zijn stem galmde door de grote hal. “Mister Stryder voor mister Knight!”

Het klonk bijna alsof een hoogwaardigheidsbekleder werd aangekondigd. Rylan moest zijn glimlach onderdrukken.

Sommige dingen veranderden blijkbaar nooit.

De bewaker knikte kort. Daarna trok hij zich terug.

De deur viel langzaam achter hem dicht met een doffe klap.

Plotseling stond Rylan alleen. In de enorme hal.

Omringd door hoge plafonds. Marmeren vloeren. Grote ramen waar zonlicht naar binnen viel. En een stilte die veel zwaarder voelde dan hij zich van negen jaar geleden herinnerde.

Hij liet zijn blik door de ruimte glijden.

Zo veel herinneringen. Zo veel veranderingen.

En ergens, diep vanbinnen, wist hij dat vanaf het moment dat Shane Knight zou verschijnen, niets meer hetzelfde zou voelen als vroeger.

Rylan haalde langzaam adem. Toen draaide hij zich om naar de gang waar hij voetstappen hoorde naderen. Zodra Rylan zich had omgedraaid, stond hij oog in oog met Shane Knight.

Een ogenblik lang zei geen van beiden iets.

Niet omdat er niets te zeggen viel, maar omdat sommige veranderingen zo zichtbaar waren dat woorden eerst tekortschoten.

Rylan herinnerde zich de oppergeneraal zoals hij hem negen jaar geleden had gezien: recht van rug, scherp van blik, strak in uniform, met een uitstraling die een hele zaal tot stilte kon dwingen zonder dat hij zijn stem hoefde te verheffen. Shane Knight was toen een man geweest die leek te zijn gemaakt uit discipline, eer en onverzettelijke wilskracht. Een man die zelfs in rust nog bevel leek te voeren. Maar de man die nu voor hem stond, droeg iets anders met zich mee. Verdriet. Niet openlijk. Niet op een manier die iemand als Shane makkelijk zou toestaan. Hij stond nog steeds recht. Zijn kleding was verzorgd. Zijn gezicht stond beheerst. Toch zag Rylan het meteen. In de diepe lijnen rond zijn mond. In de schaduw onder zijn ogen. In het grijze waas dat over zijn blik leek te liggen.

Het was alsof iemand twintig jaar aan hem had toegevoegd in één enkele week.

En Rylan wist hoe dat kon. Verlies deed dat met mensen. Het brak niet altijd zichtbaar iets af. Soms trok het zich terug onder de huid en maakte het daar alles zwaarder.

Shane stak zijn hand uit. "Goed je te zien, mijn vriend."

Zijn stem was nog altijd vast, maar lager dan Rylan zich herinnerde. Rauwer. Alsof hij te lang had gezwegen of juist te vaak had moeten spreken over dingen waar geen woorden voor bestonden.

Rylan pakte zijn hand vast. De handdruk was stevig. Te stevig misschien. Alsof Shane zich aan die ene beweging vasthield om niet te laten zien dat hij wankelde.

"Het is ook goed om u weer te zien," zei Rylan. Hij hield Shane's blik vast. Niet uit uitdaging, maar uit respect. Uit eerlijkheid. "En ik wil u laten weten dat het me vreselijk spijt wat uw vrouw is overkomen."

Heel even vertrok er iets in Shane's gezicht. Niet veel.

Alleen een kleine verstrakking rond zijn ogen.

Maar Rylan zag het.

Shane knikte langzaam. "Dank je."

Meer zei hij niet. Hij hoefde ook niet meer te zeggen.

De stilte droeg genoeg.

Shane maakte een gebaar naar de gang.

"Kom. We spreken beter binnen."

Rylan volgde hem door de ruime hal naar de woonkamer. Elke stap galmde zacht over de vloer. Het huis rook naar hout, gepoetst zilver en een vage bloemengeur die Rylan zich plotseling herinnerde. Die geur was er vroeger ook geweest. Zachter toen. Levendiger.

Nu leek hij achtergebleven.

Alsof Sheila Knight nog ergens in de muren hing.

Alsof haar aanwezigheid niet wist dat ze verdwenen was.

Toen ze de woonkamer binnenkwamen, bleef Rylan onwillekeurig even staan. Hij herkende de ruimte. En toch ook niet.

De hoge ramen lieten brede banen licht naar binnen vallen, maar zelfs de zon kreeg de kamer niet echt warm. De meubels waren nog altijd prachtig. Donker hout. Diepe stoelen. Zware gordijnen. Een grote haard waarvan het vuur rustig brandde.

Maar er ontbrak iets. Meer dan iets.

Rylans blik gleed langzaam langs de muren.

Daar waar vroeger schilderijen hadden gehangen, zaten nu lichtere rechthoeken in het behang. Op een bijzettafel stond alleen nog een lege plek waar ooit een beeldje had gestaan. Een kastdeur stond op een kier. De ruimte was netjes, maar niet volledig. Alsof iemand stukken uit het huis had gesneden en de wond had laten zitten.

Shane zag hem kijken. Zijn mond verstrakte.

“Het waren dieven,” zei hij.

Rylan draaide zijn hoofd naar hem toe.

Shane liep naar een stoel, maar ging niet meteen zitten. Hij bleef staan, één hand op de leuning, zijn blik gericht op een lege plek aan de muur. “Ze bleken van alles op de hoogte te zijn,” vervolgde hij. “Ze wisten welke vertrekken waardevolle spullen bevatten. Ze wisten wanneer de meeste bedienden beneden bezig waren. Ze wisten hoe lang ze hadden voordat iemand argwaan kon krijgen.”

Zijn vingers knepen kort in de leuning.

“En ze wisten hoe ze boven moesten komen zonder gezien te worden.”

Rylan luisterde aandachtig. Dat deed hij altijd wanneer iemand sprak over een misdaad. Niet alleen naar woorden. Ook naar wat er tussen die woorden zat.

Schuld. Woede. Onmacht. Shane droeg ze alle drie.

“Ze zijn verdwenen voordat iemand hen goed heeft kunnen zien,” zei Shane. “Het enige wat we zeker weten, is dat het twee mannen waren.” Rylan haalde langzaam adem en liet zijn blik nogmaals door de kamer gaan. Twee mannen. Kennis van het huis. Kennis van de gewoonten. Snelheid. Timing.

Het was geen toevallige inbraak. Dat wist hij meteen.

“Dat is niet veel informatie om een onderzoek te starten,” zei hij rustig. Shane keek hem aan.

Zijn ogen waren donker van vermoeidheid. "Het is niets."
Die woorden kwamen hard. Niet luid. Maar hard.
Alsof Shane zichzelf haatte omdat hij het moest toegeven.
Rylan begreep dat beter dan hij wilde. Een man als Shane Knight was gewend om bevelen te geven, plannen te maken, oorlogen te overzien, gevaar te benoemen voordat het toesloeg. En nu was zijn eigen huis binnengedrongen. Zijn vrouw vermoord. Zijn dochter gebroken. En hij had niets. Geen namen. Geen gezichten. Geen spoor dat sterk genoeg was. Alleen woede en leegte.
"Daarom heb ik jouw hulp nodig," zei Shane. "Misschien zie jij iets wat mijn mannen hebben gemist. Jij kent het werk. Je kijkt anders dan soldaten. En je bent niet voor niets de beste hulpsheriff van onze staat."
Rylan trok zijn wenkbrauw iets op.
"Dat is een grote titel voor iemand die vooral gewend is om dronken vechtersbazen uit saloons te trekken."
Een flauwe glimlach gleed heel even over Shane's gezicht.
Heel even maar. Daarna verdween hij weer.
"Bescheidenheid siert je, maar ik heb rapporten gelezen. Grimson prijst je niet snel. Als hij zegt dat jij sporen kunt vinden waar anderen alleen stof zien, geloof ik hem."
Rylan ging langzaam zitten. Hij legde zijn hoed op zijn knie en streek met zijn duim langs de rand. Een gewoonte. Iets om zijn handen bezig te houden terwijl zijn hoofd werkte.
"Ik zal doen wat ik kan," zei hij. "Maar ik kan geen wonderen verrichten."
"Nee," zei Shane. "Dat weet ik."
Toch klonk het alsof hij hoopte van wel.
Rylan keek naar de lege plekken in de kamer.
"Is er sinds de inbraak veel verplaatst?"
"Alleen wat nodig was," antwoordde Shane. "Mijn mannen wilden de sporen bewaren, zoals je sheriff Grimson dat zou doen. Maar het huis moest ook leefbaar blijven. Loena..."
Hij brak af.
Loena. Alleen haar naam veranderde de lucht in de kamer.
Rylan keek op.
Shane drukte zijn lippen op elkaar. "Loena kon niet in alles blijven staan zoals het was."
Rylan begreep wat hij bedoelde. Bloed. Omgevallen meubels.

Een kamer die geen kamer meer was, maar een herinnering aan het moment waarop iemands leven uit elkaar scheurde.
Hij had zulke plekken gezien. Te vaak.
En iedere keer voelde hij opnieuw dezelfde harde waarheid: geweld liet niet alleen sporen achter in hout, stof en huid. Het zette zich vast in mensen. In hun ademhaling. In hoe ze deuren openden. In hoe ze schrokken van voetstappen.
“Waar is het gebeurd?” vroeg Rylan zacht.
Shane’s blik ging naar de gang. “Boven.”
Meer niet.
Niet nu.
Rylan drong niet aan.
Er kwam straks tijd om de plaats te bekijken. Om vragen te stellen. Om feiten uit verdriet los te snijden. Maar nog niet in de eerste minuut.
Niet terwijl Shane moeite deed om overeind te blijven.
Rylan boog iets naar voren. “Hoe gaat het verder met u en Loena?”
Shane keek hem aan. “Naar omstandigheden gaat het redelijk.”
Het antwoord kwam te snel.
Te netjes.
Te geïnteresseerd.
Rylan hield zijn blik op hem gericht. “En nu eerlijk?”
Een lange stilte volgde.
Buiten klonk het zachte gedreun van de stad. Wielen over steen.
Stemmen in de verte. Leven. Binnen was het anders. Binnen zat een man die zijn vrouw had verloren en een vader die zijn dochter kwijt begon te raken aan verdriet dat hij niet kon bereiken.
Shane liep naar het raam.
Hij vouwde zijn handen achter zijn rug, zoals een generaal dat deed wanneer hij nadacht over slagvelden.
Maar dit was geen slagveld.
Niet het soort dat hij kende.
“Eerlijk?” vroeg hij uiteindelijk.
Rylan antwoordde niet.
Shane keek naar buiten, maar Rylan betwijfelde of hij iets zag.
“Eerlijk gezegd weet ik niet hoe het met ons gaat.”
Die woorden leken hem moeite te kosten.
Hij draaide zich langzaam om.
“Nadat Sheila vorige week overleed, heb ik beslissingen genomen waarvan ik nooit had gedacht dat ik ze zou nemen.”

Rylan voelde dat dit meer betekende dan de misdaad zelf.
Shane ging zitten, maar zijn houding bleef gespannen.
“Ik heb besloten het leger te verlaten.”
Rylan zei niets, maar de verbazing schoot wel door hem heen.
Het leger verlaten.
Shane Knight.
Dat was alsof een berg besloot niet langer berg te zijn.
“Het is nog niet officieel,” vervolgde Shane. “Morgen wordt het bekendgemaakt. Vanaf dan zal ik optreden als State Marshall van Arizona.”
Rylan liet die woorden bezinken.
State Marshall.
Een functie met macht. Maar anders dan het leger.
Dichter bij de wet. Dichter bij het land. Dichter bij de mensen.
“Dat is nogal een verandering,” zei hij.
Shane lachte kort. Zonder vreugde. “Dat kun je wel zeggen.”
Hij keek naar zijn handen. Sterke handen.
Handen die bevelen hadden ondertekend, kaarten hadden aangewezen, wapens hadden vastgehouden.
Nu lagen ze stil.
“Jarenlang dacht ik dat mijn plicht duidelijk was,” zei Shane. “Het leger. De staat. De orde bewaren. Dreigingen buiten onze grenzen herkennen voordat ze binnenkwamen. Ik dacht dat ik mijn gezin beschermd door Arizona te beschermen.”
Zijn stem werd zachter.
“Maar toen lag mijn vrouw stervend in mijn eigen huis.”
De woorden troffen Rylan harder dan hij verwachtte.
Shane keek hem aan. Niet als oppergeneraal. Niet als leider. Als man. Als echtgenoot. Als vader.
“En mijn dochter hield haar vast terwijl ze haar laatste adem uitblies.”
Rylan voelde zijn keel droog worden.
Loena had haar moeder in haar armen gehad.
Dat beeld wilde niet volledig in zijn hoofd komen, maar juist daardoor werd het erger. Zijn gedachten vulden de leegtes zelf in. Loena op haar knieën. Haar handen om Sheila heen. Bloed misschien. Of alleen stilte. Haar stem die haar moeder riep. Haar blauwe ogen waarin iets brak. Zijn vingers sloten zich om de rand van zijn hoed.
Niet hard genoeg om het leer te beschadigen. Maar bijna.
Shane zag het.

Hij leek dat ene kleine teken van woede te herkennen.
“Daarom heb ik je laten komen,” zei hij. “Niet alleen omdat je goed bent in je werk.”
Rylan keek op. “Omdat Loena u over mij heeft verteld?”
Shane knikte. “Vaker dan ze waarschijnlijk zou toegeven.”
Iets warms en pijnlijks tegelijk bewoog door Rylans borst.
Loena sprak over hem. Hier. In dit huis. Tegen haar vader.
Hij liet niets merken.
“Wat heeft ze gezegd?”
“Dat je koppig bent,” zei Shane droog. “Dat je soms denkt dat je alles alleen moet dragen. Dat je vervelend kalm kunt blijven wanneer ieder ander allang woedend zou worden. En dat je luistert, ook wanneer je doet alsof je alleen maar naar je koffie kijkt.”
Ondanks alles trok er een korte glimlach over Rylans gezicht.
Dat klonk als Loena.
“Ze heeft goed opgelet,” zei hij.
“Dat doet ze altijd.”
Bij die woorden veranderde Shane’s gezicht opnieuw. Vaderlijke trots. Meteen gevolgd door angst.
“En dat is precies wat me zorgen baart.”
Rylan boog iets naar voren. “Hoe is het met haar?”
Shane sloot even zijn ogen.
Toen opende hij ze weer.
“Dat valt moeilijk te peilen.”
Hij stond opnieuw op, alsof stilzitten onmogelijk werd zodra het over Loena ging.
“Sheila stierf in haar armen. Sindsdien is Loena nauwelijks hier. Ze eet te weinig. Slaapt slecht, als ze al slaapt. Ze praat alleen wanneer ze moet praten of boos is. En zodra iemand te dichtbij komt, zadelt ze Blitz en verdwijnt ze.”
Rylan zag haar voor zich. Loena op Blitz. Zwarte haren in de wind. Kaken op elkaar. Ogen recht vooruit.
Rijden alsof snelheid verdriet kon breken.
“Waar gaat ze heen?” vroeg hij.
“Dat is het probleem.” Shane’s stem werd scherper. “Ik weet het niet. Mijn mannen proberen haar te volgen, maar Blitz is sneller dan bijna elk paard in mijn stallen. En Loena kent de routes rondom Phoenix beter dan de meesten denken. Als ze niet gevolgd wil worden, wordt ze niet gevolgd.”

Daar zat frustratie in. Maar ook angst.
“Ze is geen kind meer,” zei Rylan voorzichtig.
Shane keek hem strak aan. “Nee. Dat weet ik.”
Een ander had misschien defensief gereageerd.
Rylan bleef rustig. “Maar u behandelt haar wel alsof u haar kunt bevelen veilig te blijven.”
Shane’s blik verhardde. Heel even was de oppergeneraal terug.
“Ze is mijn dochter.”
“Dat maakt het niet makkelijker om haar tegen te houden.”
“Nee,” zei Shane scherp. “Dat maakt het onmogelijk om haar níét tegen te houden.”
De woorden bleven tussen hen in hangen.
Rylan liet ze even staan.
Hij begreep Shane. Te goed misschien.
Als het om Loena ging, voelde hij dezelfde impuls. Beschermen. Ingrijpen. Voorkomen dat ze zichzelf in gevaar bracht. Maar hij kende haar ook. Loena zou breken onder te veel controle, niet omdat ze zwak was, maar omdat vrijheid een deel van haar ademhaling was.
“Als u haar opsluit,” zei Rylan zacht, “raakt u haar verder kwijt.”
Shane keek weg. Dat had hem geraakt.
Goed.
Soms moest waarheid raken.
“Ik weet het,” zei Shane uiteindelijk.
Zijn stem was minder hard.
“Maar als ik haar laat gaan en ze komt niet terug...”
Hij maakte de zin niet af. Hij hoefde dat niet.
Rylan voelde de zwaarte ervan.
Shane had zijn vrouw al verloren. Hij kon het idee niet verdragen dat hij ook zijn dochter zou verliezen.
“Daarin lijkt ze op u,” zei Rylan.
Shane trok een vermoeide wenkbrauw op. “Dat zegt iedereen de laatste dagen alsof het een vloek is.”
“Misschien is het dat soms ook.”
Deze keer kwam er echt een korte glimlach.
Klein. Pijnlijk. Maar echt.
“Ze zet door als haar hoofd ergens naar staat,” zei Shane. “Of ik het goed vind of niet. Ze luistert naar niemand.”
Rylan kantelde zijn hoofd een beetje. “Naar niemand?”
Shane keek hem aan.

Een moment lang werd het stil.
Toen zei hij: "Naar jou misschien."
Rylan voelde het gewicht van die woorden.
Niet als compliment. Als verantwoordelijkheid.
Daar was het weer.
Dat oude, bekende gevoel dat zich om zijn borst sloot. Alsof iemand een taak in zijn handen legde voordat hij kon zeggen dat hij die niet kon dragen.
Maar hij zou hem toch dragen. Dat deed hij altijd.
"Ik kan straks met Storm naar haar op zoek gaan," stelde hij voor. "Als dat u geruststelt."
Shane wilde antwoorden. "Dat lijkt me..."
Verder kwam hij niet.
Een deur sloeg ergens in het huis met zo'n harde klap dicht dat de ramen in de woonkamer zacht trilden.
Daarna volgden stemmen.
Eén ervan herkende Rylan onmiddellijk.
Loena.
Zelfs woedend raakte haar stem hem.
"Ik heb geen oppas nodig!"
De woorden sneden door de gang, fel en scherp.
Shane kneep zijn ogen dicht. Niet uit woede. Uit vermoeidheid. Uit een vaderlijke wanhoop die hij niet langer kon verbergen.
Een mannenstem antwoordde, laag en beheerst. "En ik vind van wel.
Na wat er is gebeurd, willen we niet dat u of uw vader iets overkomt."
Dat moest Blake zijn.
Rylan kende hem niet persoonlijk, maar aan de stem hoorde hij al genoeg. Iemand die gewend was bevelen uit te voeren. Iemand die liever te streng was dan te laat.
"Kan me niet schelen, Blake!" klonk Loena. "Als ik wil uitrijden, dan doe ik dat. Je hebt het recht niet om me tegen te houden."
"Mijn opdracht is duidelijk."
"Jouw opdracht interesseert me op dit moment bijzonder weinig."
"Dat had ik al begrepen."
"Mooi. Dan kun je ook begrijpen dat je uit mijn weg moet gaan."
Rylan moest ondanks alles bijna glimlachen.
Daar was ze. Niet volledig gebroken. Maar strijdend. Altijd strijdend.
Toch hoorde hij iets onder haar woede. Een trilling.
Een randje dat er vroeger niet was geweest.

Shane hoorde het ook.
Dat zag Rylan aan hem.
De stemmen kwamen dichterbij.
“U bent lang genoeg weggeweest,” zei Blake. “Ga er maar vanuit dat Blitz zijn stal vandaag niet nogmaals zal verlaten.”
Er viel een stilte. Kort. Gevaarlijk.
Rylan kende Loena goed genoeg om te weten dat die stilte erger was dan schreeuwen.
“Pardon?” zei ze ijzig.
Blake zuchtte. Niet spottend. Vermoeid.
“Miss Knight...”
“Noem me niet zo als je me tegelijkertijd behandelt alsof ik een lastig kind ben.”
“Dan moet u ophouden zich te gedragen alsof gevaar iets is wat alleen anderen overkomt.”
Die zin was scherp. Te scherp.
Rylan zag Shane verstijven.
Loena’s stem daalde. “Pas op, Blake.”
“Dat doe ik al dagen.”
Er klonk een voetstap. Daarna nog één.
Alsof Loena dichter op hem af was gestapt.
“Jij denkt dat je mij beschermt door mijn paard vast te zetten?”
“Ik denk dat ik voorkom dat u opnieuw alleen verdwijnt.”
“Opnieuw?” Haar lach was kort en hard. “Je zegt dat alsof ik ergens verboden terrein heb betreden.”
“Ik weet niet waar u bent geweest. Dat is precies het probleem.”
“Het probleem is dat iedereen hier ineens denkt dat mijn leven niet meer van mij is.”
Shane sloot zijn hand om de armluning van zijn stoel.
Rylan zag de pijn in zijn gezicht. Want Loena sprak tegen Blake. Maar de woorden waren ook voor haar vader bedoeld.
“Niemand probeert uw leven af te pakken,” zei Blake.
“Jawel,” beet Loena terug. “Jullie doen het allemaal heel netjes. Heel bezorgd. Heel zogenaamd verstandig. Maar het komt op hetzelfde neer. Niet rijden, Loena. Niet alleen gaan, Loena. Niet naar boven, Loena. Geen vragen stellen, Loena. Niet te veel voelen, Loena. Niet instorten, Loena.”
Haar stem brak bijna bij dat laatste woord. Maar niet helemaal. Ze herpakte zich hard en snel, alsof ze zichzelf verbood zwakte te tonen.

Rylan voelde iets in zijn borst samentrekken.

Blake zweeg even.

Toen zei hij rustiger: "Niemand vraagt van u om niets te voelen."

"Nee?" Haar stem was zachter nu. Gevaarlijk zachter. "Dan moet iedereen ophouden met naar me te kijken alsof ik elk moment uit elkaar val."

Rylan keek naar Shane. De man was bleek. Alsof ieder woord van zijn dochter een mes was dat hij verdiende.

"Dit gesprek is voorbij," snauwde Loena.

Een seconde later stormde ze de woonkamer binnen.

Ze kwam binnen als een storm die een lichaam had gekregen.

Haar lange zwarte haar zat niet zoals Rylan het kende. Normaal droeg ze het stevig vast of verzorgd los, alsof zelfs de wind haar maar beperkt mocht verstoren. Nu zaten er losse pieken in. Enkele plukken kleefden aan haar gezicht. Haar wangen waren rood van woede, haar ademhaling snel.

Ze droeg ranchkleding. Een donkere broek. Laarzen met stof aan de randen. Een blouse waarvan de mouwen waren opgestroopt. Ze zag eruit alsof ze zojuist had gevochten met de halve wereld en alleen was teruggekomen omdat ze nog niet klaar was met de andere helft.

Haar blauwe ogen schoten vuur.

Ze wees naar haar vader.

"Als jij denkt dat je Blake kunt gebruiken om mij..."

Toen zag ze Rylan.

De woorden stierven. Het gebeurde in één ademhaling.

De woede verdween niet helemaal, maar ze zakte weg alsof de grond onder haar voeten plotseling anders werd. Haar gezicht veranderde.

De harde lijnen rond haar mond verzachtten. Haar ogen werden groter.

Opluchting brak door haar heen. Zo puur. Zo onverwacht dat Rylan het voelde alsof iemand hem een hand op zijn borst legde.

"Rylan."

Zijn naam kwam eruit als een fluistering.

Niet hard. Niet trots. Niet uitdagend. Alleen echt.

Rylan stond al voordat hij erover had nagedacht. De stoel schoof zacht achteruit.

Loena liep niet naar hem toe. Ze snelde. Alsof ze pas op dat moment beseftte hoe moe ze was van zichzelf overeind houden.

Hij ving haar op.